

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Udrag fra Fædra

Citation: Bang, Herman: "Fædra. Brudstykker af et livs historie.", i Bang, Herman: *Fædra. Brudstykker af et livs historie.*, J.H. Schubothes boghandel. Græbes bogtrykkeri, 1883, s. 70. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang11val-shoot-idm140665832734128/facsimile.pdf> (tilgået 27. september 2021)

Anvendt udgave: Fædra. Brudstykker af et livs historie.

Om Aftenen spillede Soldaterne i Gaarden. Anføreren spillede for, og de andre faldt ind klagende Omkvædet som et Ekko, der dør. Ellen lyttede, og da de holdt op, saa hun forvirret rundt om sig som paa noget ukendt og fremmed, og hun pressede Hænderne mod sit Bryst med et dybt Suk.

Under Vinduet stod en Skikkelse i Mørket . . . Ellen kendte ham — det var ham — sagte vilde hun lukke.

Men saa vendte Schönaich sig og hilste.

— Det var smukt, sagde han.

— Ja — saa smukt . . .

De sagde kun de to Sætninger blidt og begge dvælende. Og han hilste igen, og Vinduet blev lukket.

— — Ellen vaagnede saa glad den næste Dag. Hun havde haft Uret — nu vilde hun gøre den god igen. Hun vilde ikke være indladende men ialfald høflig. Foreløbig skulde hendes Fader gøre den gamle General en Visit. Det gjorde saa Maag — som havde en af sine ædru Perioder i denne Tid — ogsaa opad Dagen, og Dagen efter gjorde Generalen Gjenbesøg.

Ellen var hjemme og viste sig elskværdig. Hun spadserede med Excellencen paa Terrassen og var med ham oppe i Riddersalen. Den gamle Herre fandt hende *«très distinguée»*.

Schönaich saa hun kun en Gang imellem i disse Dage. Hilste paa ham fra Terrassen og

mødte ham om Morgenen paa sin Ridetur; de talte ikke sammen, hun længtes bare efter denne stumme Hilsen og Smilet, der ledsagede den. Hun ønskede slet ikke mer.

Saadan gik et Par Dage.

En Eftermiddag bandt hun en Krands til sin Moders Grav og bragte den derved. Hun gik og nyanede som hun ofte gjorde i de sidste Dage; saa, da hun kom til Graven, stod Schönaich ved Gitret.

Han vendte sig, hilste og vilde gaa.

Ellen aabnede Laagen.

— Hvorfor vil De gaa? spurgte hun.

— Jeg havde ikke ventet, at De kom her saa silde. Jeg gaar saa tidt herved.

— Ja ikke sandt? — Ellen lagde Krandsen paa Graven — her er høitideligt her under Granerne? Det er mit Yndlingssted . . .

— Meget høitideligt.

De taug lidt. Oppe susede Granerne. Og inde mellem Stammerne laa Mørket svalt og duftsvangert.

— Jeg elsker Granen, sagde hun. Den er et fornemt Træ — den pludrer ikke. Denne Susen minder om gamle Kvad.

— Mig minder det om hjemme — —

— Om Bøhmen?

— Ja — Aa — De ved ikke, Frøken Maag, hvor der er smukt: Sommernætter — naar Floden glider langsomt, som en Kæmpesnog, der bugter